

Arrest

nr. 223 040 van 21 juni 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 september 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 augustus 2018 tot terugleiding naar de grens.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 12 maart 2018 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.2. Verzoeker diende op 13 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Op 14 maart 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 12 april 2018 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 6 juli 2018 de beslissing tot verlenging van de opsluiting.

1.6. Op 26 juli 2018, nadat verzoeker zich had verzet tegen een repatriëring, nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot heropsluiting.

1.7. Verzoeker diende op 7 augustus 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.8. De commissaris-generaal verklaarde verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming op 14 augustus 2018 onontvankelijk.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 21 augustus 2018 de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot terugleiding naar de grens. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[...]”

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 12.03.2018 en door het gesloten centrum te Merksplas op 13.03.2018 werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERGULEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 30.04.2003 een aanvraag regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9§3 van de wet van 15.12.1980. Op 23.05.2003 werd daarvoor door de burgemeester van stad Antwerpen of zijn gemachtigde een beslissing tot niet in overwegingname genomen omdat hij niet verbleef op het door hem opgegeven adres.

Op 09.08.2006 ontving betrokkene, na zijn vrijlating uit de gevangenis van Antwerpen waar hij werd opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19.03.2008 ontving betrokkene, na zijn vrijlating uit de gevangenis van Wortel waar hij [...] opnieuw werd opgesloten onder aanhoudingsmandaat uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, een bevel om uiterlijk op 24.03.2008 het grondgebied te verlaten

Betrokkene diende op 30.06.2008 echter een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Op 04.12.2008 werd daarvoor door de [...] burgemeester van stad Antwerpen of zijn gemachtigde een beslissing tot niet in overwegingname genomen omdat hij niet verbleef op het door hem opgegeven adres.

Betrokkene diende op 04.07.2008 opnieuw een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Deze werd onontvankelijk verklaard op 09.04.2009. Deze beslissing is op 20.05.2009 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 30.06.2009 het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Hij diende op 19.11.2009 weer een derde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 22.02.2011. Deze beslissing die op 21.03.2011 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 19.04.2011 het grondgebied te verlaten. De RVV verwierp op 04.07.2011 een beroep tot nietigverklaring van deze beslissing. Op 06.12.2012 diende

betrokkene een vierde regulatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd ongegrond verklaard op 22.03.2012. Deze beslissing is op 13.04.2012 aan betrokkene betekend met een bevel om uiterlijk op 12.05.2012 het grondgebied te verlaten. De RVV verwierp op 26.02.2015 een beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

Het loutere feit dat verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet onder de in artikel 8 E.V.R.M. geboden bescherming valt (RVV, nr. 8.811,14 maart 2008). De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd (R.v.St, nr. 102.840,23 januari 2002). Noch artikel 8 E.V.R.M. noch artikel 23 IVBPR worden door de bestreden beslissing geschonden.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene verklaart op 12.03.2018 ten aanzien van de politie van Antwerpen dat hij in België geen duurzame relatie of kinderen heeft. Het loutere feit dat verzoekende partij banden heeft gecreëerd met België niet onder de in artikel 8 E.V.R.M. geboden bescherming valt (RVV, nr. 8.811,14 maart 2008). De 'gewone' sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd (R.v.St, nr. 102.840, 23 januari 2002). Noch artikel 8 E.V.R.M. noch artikel 23 IVBPR worden geschonden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Op de vraag of hij een ziekte heeft die hem belemmert te reizen of terug te keren naar Ghana antwoordt betrokkene enkel hoofdpijn te hebben. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Betrokkene diende in het gesloten centrum 2 maal een asielaanvraag in en deze werd twee maal negatief beoordeeld door het CGVS.

Betrokkene heeft dus ruimschoots de kans gehad zijn vrees bij terugkeer naar Ghana uiteen te zetten en te staven.

Op 13.03.2018 stelde de arts van het gesloten een centrum vast dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

Raden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 09.08.2006, op 19.03.2008, op 20.05.2009, op 21.03.2011 en op 13.04.2012. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

CONCLUSIE

Op basis van deze analyse en gelat op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat voor een schending van artikel 3 EVRM."

Dit is de bestreden beslissing.

1.10. Verzoeker diende, via een op 27 augustus 2018 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 6 september 2018 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

1.12. Op 7 september 2018 werd verzoeker gerepatriëerd naar Ghana.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen omtrent de kosten van het geding.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat de bestreden beslissing op 21 augustus 2018 aan verzoeker ter kennis werd gebracht op het ogenblik dat hij zich reeds bevond in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet en dat het beroep, nu het niet werd ingesteld binnen de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde beroepstermijn van tien dagen, laattijdig en bijgevolg onontvankelijk is.

3.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat de in casu bestreden beslissing hem werd ter kennis gebracht – op 21 augustus 2018 – reeds was vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedroeg de beroepstermijn derhalve tien dagen. De laatste nuttige dag waarop verzoeker een beroep bij de Raad kon instellen was dus 31 augustus 2018. Verzoeker diende pas op 6 september 2018 een beroep in. Dit beroep is dan ook laattijdig.

Waar verzoeker ter terechtzitting voorhoudt dat hij zijn beroep heeft ingediend op 31 augustus 2018, kan de Raad slechts vaststellen dat deze bewering in strijd is met de stukken van het administratief dossier. Uit de door de postdiensten afgestempelde briefomslag blijkt immers dat duidelijk dat het verzoekschrift slechts op 6 september 2018 bij aangetekende zending aan de Raad werd overgemaakt.

De opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep is onontvankelijk ratione temporis.

3.3. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoeker ter terechtzitting erkent geen belang meer te hebben bij het ingestelde beroep aangezien de bestreden beslissing reeds werd uitgevoerd, zodat het beroep hoe dan ook – ongeacht de datum waarop het werd ingediend – onontvankelijk is.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK